

# **Audiència. L'Any de la Fe. Déu revela «el misteri del seu designi, la decisió benèvola que havia pres»**

Audiència del Papa Benet XVI del 5 de desembre: “La nostra vocació no és simplement existir en el món, estar inserits en una història, ni tampoc ser només una criatura de Déu; és quelcom més gran: és haver estat elegits per Déu fins i tot abans de la creació del món.”

05/12/2012

Benvolguts germans i germanes,

Al començament de la seva carta als cristians d'Efes (cf. 1,3-14), l'apòstol Pau eleva una oració de benedicció a Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, oració que fa poc que hem escoltat i que ens introdueix a viure el temps de l'Advent en el context de l'Any de la fe. El tema d'aquest himne de lloança és el pla de Déu respecte a l'home, que es defineix en termes plens d'alegria, de sorpresa i de gratitud, com una «decisió benèvola» (cf. v. 9), de misericòrdia i d'amor.

Per què l'Apòstol eleva a Déu, des del fons del seu cor, aquesta benedicció? Pel fet que veu la seva obra en la història de la salvació, que culmina en l'encarnació, mort i resurrecció de Jesús, i contempla com el Pare

celestial ens ha elegit abans de la fundació del món, per ser els seus fills adoptius, en el seu Fill unigènit, Jesucrist (cf. *Rm* 8,14s; *Gal* 4,4s). Per tant, nosaltres existim des de l'eternitat en la ment de Déu, en un gran projecte que Déu ha reservat per a ell mateix i que ha decidit posar en pràctica i revelar en «la plenitud dels temps» (cf. *Ef* 1,10). Sant Pau ens ajuda a entendre que tota la creació, i en particular l'home i la dona, no són el resultat de la casualitat, sinó que responen a un projecte de bondat de la raó eterna de Déu, que amb la força creadora i redemptora de la seva Paraula, dóna origen al món. Aquesta primera afirmació ens recorda que la nostra vocació no és simplement existir en el món, estar inserits en una història, ni tampoc ser només una criatura de Déu; és quelcom més gran: és haver estat elegits per Déu fins i tot abans de la creació del món, en el Fill, Jesucrist. En ell, existim, per dir-ho

d'alguna manera, ja des de sempre. Déu ens considera en Crist com fills adoptius. La «decisió benèvola» de Déu, que és qualificada per l'Apòstol com «decisió d'amor» (cf. *Ef* 1,5), és definida com «el misteri» de la voluntat de Déu (v. 9), amagat i ara revelat en la Persona i en l'obra de Crist. La iniciativa divina precedeix tota resposta humana: és un do gratuït del seu amor que ens embolcalla i ens transforma.

Però quin és l'objectiu final d'aquest pla misteriós? Quin és el centre de la voluntat de Déu? És allò —ens diu sant Pau— de «recapitular en el Crist totes les coses» (v. 10). En aquesta expressió es troba una de les formulacions centrals del Nou Testament que ens fan entendre el pla de Déu i el seu disseny d'amor per la humanitat, una formulació que al segle II, sant Ireneu de Lió va posar com a nucli de la seva cristologia: «recapitular» tota la realitat en Crist.

Potser alguns de vosaltres recordeu la fórmula emprada pel papa sant Pius X per a la consagració del món al Sagrat Cor de Jesús: «Restaurar totes les coses en Crist» (*Instaurare omnia in Christo*), una fórmula que fa referència a aquesta expressió paulina, i que també va ser el lema d'aquell sant Pontífex.

L'Apòstol, però, parla més específicament de recapitular l'univers en Crist, i això significa que en el gran esquema de la creació i de la història, Crist es presenta com el centre de tot el camí del món, la columna vertebral de tot, que atrau a ell mateix la totalitat de la realitat mateixa, per a superar la dispersió i el límit, i conduir-ho tot a la plenitud volguda per Déu (cf. *Ef* 1,23).

Aquesta «decisió benèvola» no ha romàs, per dir-ho així, en el silenci de Déu, al cim del seu Cel, sinó que ell l'ha feta saber entrant en relació

amb l'home, al qual no ha revelat qualsevol cosa, sinó ell mateix. Ell no ha comunicat simplement un conjunt de veritats, sinó que s'ha autocomunicat a nosaltres, fins ser un de nosaltres, fins encarnar-se. El concili Vaticà II en la Constitució dogmàtica *Dei Verbum* diu: «Va plaure a Déu, en la seva bondat i saviesa, revelar-se ell mateix i fer conèixer el misteri de la seva voluntat, per mitjà del qual els homes tenen accés al Pare pel Crist, Verb encarnat, en l'Esperit Sant, i participen de la naturalesa divina» (n. 2). Déu no sols diu alguna cosa, sinó que es comunica, ens introdueix en la naturalesa divina, de manera que hi estiguem embolcallats, divinitzats. Déu revela el seu gran projecte d'amor en entrar en relació amb l'home, acostant-se a ell fins al punt de fer-se ell mateix un home. «L'invisible de Déu» —continua la *Dei Verbum*—, «mogut pel seu gran amor, parla als homes com a amics (cf. *Ex*

33,11; *Jn* 15,14-15) i conviu amb ells (cf. *Ba* 3,38), per tal d'invitar-los i acollir-los a la seva companyia» (*ibid.*). Només amb la intel·ligència i les seves capacitats, l'home no hauria pogut aconseguir aquesta revelació tan brillant de l'amor de Déu; és Déu qui ha obert el seu cel i s'ha abaixat per conduir l'home cap a l'abisme del seu amor.

Encara més, sant Pau escriu als cristians de Corint: «Cap ull no ha vist mai, ni cap orella ha sentit, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen. A nosaltres, però, Déu ens ho ha revelat per mitjà de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins el més profund de Déu» (1Co 2,9-10). I sant Joan Crisòstom, en una famosa pàgina de comentari a la Carta als efesis, invita a gaudir de tota la bellesa de la «decisió benèvola» de Déu revelada en Crist. Amb aquestes paraules: «Què et manca? T'has convertit en

immortal, t'has fet lliure, t'has convertit en fill, t'has convertit en just, ets un germà, t'has convertit en un cohereu, amb Crist regnes, amb Crist ets glorificat. Tot se'ns ha donat, i —com està escrit— “com no ens ho donarà tot juntament amb ell?” (*Rm* 8,32). Els teus primers fruits (cf. *1Co* 15,20.23) són adorats pels àngels [...]: què et manca?» (*PG* 62.11).

Aquesta comunió en Crist per obra de l'Esperit Sant, oferta per Déu a tots els homes amb la llum de la Revelació, no és quelcom que se superposa a la nostra humanitat, sinó que és el compliment dels anhels més profunds, d'aquell desig d'infinnit i de plenitud que habita en les profunditats de l'ésser humà, i l'obre a una felicitat no temporal i limitada, sinó eterna. Sant Bonaventura de Bagnoregio, en referència a Déu que es revela i ens parla a través de les Escriptures, per portar-nos a ell, diu: «La Sagrada

Esriptura és [...] el llibre en què hi ha escrites paraules de vida eterna perquè no sols creguem sinó que també posseïm la vida eterna, on veurem, estimarem i tots els nostres desitjos es realitzaran»

*(Breviloquium, Prol., Opera Omnia V, 201s.).*

Finalment, el beat papa Joan Pau II va dir, i cito, que «La Revelació introdueix en la història un punt de referència del qual l'home no pot prescindir si vol arribar a comprendre el misteri de la seva existència; però, per altra banda, aquest coneixement remet constantment al misteri de Déu que la ment humana no pot exhaurir, sinó només rebre i acollir en la fe» *(Fides et ratio, 14).*

En aquesta perspectiva, quin és, doncs, l'acte de fe? És la resposta de l'home a la Revelació de Déu, que es dóna a conèixer, que manifesta el

seu designi de benevolència; i és, per emprar una expressió de sant Agustí, deixar-se agafar de la veritat que és Déu, una veritat que és Amor. Per això sant Pau subratlla que a Déu, que ha revelat el seu misteri, se li degui «l'obediència de la fe» (*Rm* 16,26; cf. 1,5; *2Co* 10,5-6), l'actitud «mitjançant la qual l'home es confia tot sencer i lliurement a Déu, oferint "l'homenatge de l'enteniment i de la voluntat al Déu que es revela", i acceptant voluntàriament la revelació que d'ell hem rebut» (Const. Dogm. *Dei Verbum*, 5).

L'obediència no és un acte d'imposició, sinó que és un deixar-se, un abandonar-se a l'oceà de la bondat de Déu.

Tot això porta a un canvi fonamental en la manera com ens relacionem amb la realitat sencera, tot apareix en una nova llum; es tracta per tant d'una vertadera «conversió», la fe és un «canvi de mentalitat», perquè el

Déu que s'ha revelat en Crist i ha donat a conèixer el seu pla d'amor, ens agafa, ens atrau a ell mateix, es converteix en el sentit que sosté la vida, la roca sobre la qual es pot trobar l'estabilitat. A l'Antic Testament trobem una expressió intensa sobre la fe, que Déu confia al profeta Isaïes per comunicar-la al rei de Judà, Acaz. Déu diu: «Si no teniu fe» —o sigui si no sou fidels a Déu—, «no us podreu mantenir fermes» (*Is* 7,9 b). Per tant, hi ha un vincle entre romandre i comprendre, que expressa bé com la fe és un acollir en la vida la visió de Déu sobre la realitat, deixar que Déu ens guiï a través de la seva Paraula i dels sagraments, per entendre què hem de fer, quin és el camí que hem d'agafar, com hem de viure. Al mateix temps, però, és la comprensió a la manera de Déu, i veure amb els nostres ulls allò que fa una vida sòlida, que ens permet «estar drets», i no caure.

Benvolguts amics, l'Advent, el temps litúrgic que just hem començat, i que ens prepara per al Nadal, ens posa davant el misteri lluminós de la vinguda del Fill de Déu, el gran «disseny de bondat» amb què vol atraure'ns a ell, per fer-nos viure en plena comunió d'alegria i de pau amb ell. L'Advent ens invita un cop més, enmig de moltes dificultats, a renovar la certesa que Déu és present: Ell ha vingut al món, convertint-se en un home com nosaltres, per portar la plenitud del seu disseny d'amor. I Déu exigeix que també nosaltres ens convertim en un senyal de la seva acció en el món. A través de la nostra fe, la nostra esperança, el nostre amor, ell vol entrar en el món sempre novament, i vol sempre novament fer resplendir la seva llum en la nit.

---

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-  
lany-de-la-fe-deu-revela-el-misteri-del-  
seu-designi-la-decisio-benevola-que-  
havia-pres/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-lany-de-la-fe-deu-revela-el-misteri-del-seu-designi-la-decisio-benevola-que-havia-pres/) (08/08/2025)